

Zgodnja DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica ishaja vsak petek na celi poli, in veljá po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četrletja 1 gld. 30 kr.
V tiskarnici sprejemana na leto 4 gold., za pol leta 2 gold., za četrletja 1 gold.; ako zadene na ta dan praznik izide Danica dan poprej.

Tečaj XXVII.

V Ljubljani 24. malega serpana 1874.

List 30.

Koledar za naslednji teden.

Mali serpan. Julij.

*26. Nedelja IX. po bink. Evangelij: „Jezus joka nad Jeruzalemom“. (Luk. 19.) — Sv. Ana, Mati Marije prečiste Device. Sveti Joahim in sveta Ana sta živel v Nazaretu v strahu Božjem. Svoje premoženje sta v tri dele delila, prvega sta dala jeruzalemskemu tempeljnu v olepševanje, drugega sta ubogim razdelila, tretjega pa sama uživala. Ker sta bila brez otrok, je Ana obljubila, če ji Bog podari dete, ga bo njemu v službo dala. Bog usliši obéh priserčno prošnjo. Angelj razodene nji in njenemu možu, da jima bo rojena deklica, ki bo mati obljubljenega Mesija; Marijo naj jo imenujeta. Veselje je bilo veliko, zlasti ko je bila Marija luč tega svetá ugledala. Kadar je bila Marija 80 dni stara, so jo starši nesli v Jeruzalem, jo Bogu darovali in so zapovedano daritev opravili. Ana je svojo Bogu storjeno obljubo v tempeljnu ponovila, in Joahim jo je poterdil; vernejo se v Nazaret. Ana varuje svoje dete kot najdražji zaklad. Marija raste kot cvetlica, njena pamet pa presega njene leta. Marija je 3 leta stara, in Ana misli na spolnitev svoje obljube. Rada bi jo bila domá pri sebi imela, obljuba pa premaga materino ljubezen. Pobožni starši peljejo svojo hčerko v Jeruzalem, duhoven Zaharija, oče sv. Janeza, njih bližnji sorodnik, ji je bil že sprejetje v tempeljnu pripravil. Zročili so svoje ljubljeno dete duhovnu v tempeljnu in v Božjo voljo vdana se verneta v Nazaret. Kmaló po tem umerje Joahim, dve leti za njim pa Ana; oba v visoki starosti.

„Kadar storiš obljubo Gospodu, svojemu Bogu, ne odlašaj je dopolniti; zakaj Gospod, tvoj Bog, jo bo terjál; in ako se obotavljaš, ti bo šteto v greh.“ (V. Mojz. 23, 21. 22.) —

Sv. Pastor mašnik, po njegovem imenu se imenuje cerkev, ki jo je bil Pij I v biši sv. Pudenta naredil in posvetil; sv. Valent šk. spoz.

27. Ponedeljek. Sv. Pantaleon, zdravnik in sprič. v Nikomediji, je bil sin ajdovskega očeta Evstorgija, in keršanske matere Evbule, ktera je dečka v keršanstvu podučevala, pa je bila že umerla, ko se keršanska vera v sercu njenega sinka še ni bila vkoreninila. Ajdovski oče ga dá ajdovskim učenikom v poduk. Mladeneč berhke postave, bistrega uma in spodobnega obnašanja se zdravilstva uči. Mašnik Hermolaj se o lepi priliki začne z njim pogovarjati, in ga miluje, da mu je njegova pobožna, keršanska mati prezgodaj umerla, in da je zašel v nespametno malikovavstvo. Ko mu lepoto keršanske vere razklada, mu reče: „Verjemi mi, Esku-

lapove in Hipokratove zdravila malo pomagajo; če pa veruješ v Kristusa, ki je pravi Bog, boš s samim klicanjem njegovega imena vse bolezni odpravljál.“ Te besede si je mladeneč v sercu ohranil, in je vesel Hermolaja obiskaval. Nekega dné vidi Pantaleon pri potu mertvega dečka in zraven njega kačo, ki ga je bila umorila, in si misli: „Če so Hermolajeve besede resnične, bo s klicanjem Kristusovega imena ta deček živel, in zviro poginila“. Kakor si je mislil, tako se je zgodilo. Pantaleon hrepeni po kerstu, in ga prejme od Hermolaja. Pantaleon spreoberne svojega očeta Evstorgija, ko pričo njega slepcu pogled podeli. Oče in bivši slepec se dasta kerstiti. Po očetovi smerti razdeli ubogim vse svoje premoženje. Zdravniki ga zavidiyo, ker vse bolnike brez zdravil ozdravlja; ga tožijo cesarju Maksimijanu, da varuje v Kristusa, boga Eskulapa pa zaničuje. Cesar ga k sebi pokliče, ter ga s prizovanjem preveriti skuša, po tem mu s hudimi mukami preti. Mladeneč stanovitven v svoji veri ostane, in cesar ukaže ga k stebri privezati, z železnimi kaveljni tergati in na straneh žgati; v tem terpljenji se mu Kristus prikaže in ga okrepcuje, rabelnom roke oterpnejo in ogenj ugasne. Po tem ukaže grozovitež ga s kamnom okrog vratú v morje potopiti, pa o čudo! kamen plava kot list po vodi, in Pantaleon hodi po valovih. Po tolikem čudežu zaslepljeni trinog še ne spregleda, ukaže ga pred zverine vreči; te pa ga ližejo, in nočejo iti od njega, dokler jim ne položi svoje roke na glavo in jih ne blagoslavlja. Ta čudež viditi jih veliko izmed ljudstva vpije: „Spusti naj se pravični, velik je Bog kristjanov, on sam je resnični Bog“. Maksimijan pa se ni od zverin naučil milosti, ukaže ga v koló privezati in s hriba potočiti; koló več malikovavcev potare, Pantaleon pa ni terpel celó nobene škode. Poslednjič ukaže cesar ga ob glavo djati 27. mal. serp. l. 303 po Kr.

Brezštevilni čudeži Kristusovi, apostelnov in svetnikov so nam porok, da keršanstvo ni izmišljava ljudi, ampak delo Božje v zveličanje človeškega rodú. Tega se lahko vsak prepriča, če ni prostovoljno slep in zakerknjenega serca. —

Sv. Hermolaj mašnik spr., ki je sv. Pantaleona spreobernil; ss. Juri diakon, Feliks, Avrelij, Natalija in Lilijo za spr.; zvelič. Antuza dev.

28. Torek. Ss. Nazarij, Cels in Viktor spr., in Inocencij papež spoz. Sv. Nazarij, imeniten Rimljan, ko je bil od sv. papeža Lina keršen, se je podal na Francosko, kjer je dečka Celsa v keršanski veri podučil in kerstil; po tem pa sta šla v Trier, pod cesarjem Neronom sta bila v morje veržena, iz kterega sta bila čudovito rešena. Poznejše sta prišla v Milan, kjer sta keršansko vero razširjala, in zaveljo nje sta bila ob glavo djana.

Sv. Viktor papež Afrikanec je vladal cerkev Božjo pod cesarjem Severom, poterdil je vse določila sv. papeža Pija I. Tudi je določil, da se v sili smé z vsako naturno vodo kerševati. Prejel je mučeniško krono.

Sv. Inocencij papež, rojen v Albaniji, je ob času sv. Hieronima in Avguština slovel. Sv. Avguština piše devici Demetrijadi od njega: „Vere svetega Inocencija, ki je na apostolskem sedežu, se derži, in tujega uka ne sprejemaj.“ Krivoverca Pelagija in Celestija je obsodil in izobčil, ter zavgel njuno krivo vero, ko sta terdila, da bi otrók keršanskih mater ne bilo kerševati treba.

Vsi papeži, vidni poglavarji Kristusove cerkve, so vedno skerbno čuli, da se ni kaka kriva vera vanjo vrinila; berž ko so jo zapazili, so jo tudi zavgeli, ter določili, kaj je katoliškim kristjanom verovati treba. —

Sv. Evstatij spr.; sv. Akazij spr.; sv. Sampson šk. spoz.; sv. Peregrin maš. spoz.

29. Sreda. Sv. Marta dev. (glej 22. mal. serp.). Sv. Avguština piše: „Maria in Marija ste bile sestre, obe pa niste bile le po mesu, ampak tudi po veri sestre; obe ste se deržale Gospoda, obe ste Gospodu v mesu pričujočemu enoserčno služile. Sprejela ga je Marta, kakor se tujci sprejmejo; vender pa je dekla sprejela Gospoda, bolna zdravnika, stvar Stvarnika... Da pa vender kdo izmed vas ne reka: O srečni, ki so Kristusa v svojo hišo sprejeti zaslužili! ne žaluj, ne godernjaj, ker si rojen v časih, v katerih Gospoda v mesu nič več ne vidiš. Ni ti vzel tiste časti (mu postreči), ker pravi: kar ste komu izmed mojih naj manjših storili, ste meni storili.“

Sv. Feliks II, pap. spr.; ss. Lucila in Flora dev. in sprič.; ss. Antonin in Teodor sprič.; sv. Serafina.

30. Četertek. Ss. Abdon in Senen, sprič. Perzijana, sta bila cesarju Deciju tožena, da umorjene kristjane, ki so jih rabeljni pušali nepokopane, na svoji pristavi pokopujeta. Po cesarjevem povelji sta bila zagrabljena, in zapovedano je njima bilo darovati bogovom. Ko pa tega nista hotla storiti, in sta Jezusa Kristusa Boga preslavljala in oznanjevala, sta bila veržena v tesno ječo. Ko se pozneje Decij v Rim verne, ju uklenjena v svojem slovesnem vhodu v mesto pelje. Pred malike vlečena, s studom vanje pljujeta. Zato sta bila medvedom in levom veržena; zverine pa se ne upajo ji dotakniti. Poslednjič sta bila ob glavo djana 250. l. Dijakon Kvirin ju pokoplje.

Sveta mati katoliška cerkev je svoje otroke s pobožnimi obredi ali ceremonijami in z molitvijo pokopovala, in jih še pokopuje. Cerkveni pokop pa se odreče vsim, kateri niso bili keršeni, tudi vsim krivovercem, odpadnikom od naše vere, razkolnikom in očitno izobčenim, samomorcem (če so se umorili popolnoma pri pameti), takim, ki v dvoboju umerjejo, če tudi znamnja kesanja kažejo, očitnim grešnikom, ki brez ss. zakramentov umerjejo, in takim, ki se po svetih zakramentih nočejo spraviti z Bogom, ter jih terdovratno zame-tujejo. —

Ss. Maksima, Donatila in Sekunda device sprič.; sv. Rufin sprič.; sv. Julita sprič.; sv. Urs šk. spoz.

31. Petek. Sv. Ignacij Lojoljan, spoz. in vstanovnik Jezusove družbe, je bil rojen l. 1491 na Španjskem v gradu „Lojola“. V mladih letih je bil blagnič na kraljevem dvoru, po tem pa je stopil v vojaški stan. V vojski zoper Francoze je bil v Pampeloni v nogo hudo ranjen in v grad Lojola prenesen. Za kratek čas je jel brati življenje Jezusa Kristusa in svetni-

kov, ter je sklenil po njih zgledu živeti. Ko se je bila ranjena noga nekoliko ozdravila, se je podal na Božjo pot k Devici Mariji na goro po imenu „Montserat“. Tukaj je delal dolgo spoved, pred altarjem Marije Device obljubil vedno devištvo in je obesil svoj meč na steno v znamenje, da se odpové zemeljski vojašini in da odslej hoče biti Kristusov vojšak. Svojo lepo, drago obleko je slekel, jo ubogemu podelil, in je oblekel romarsko haljo. Po tem je šel v Manrezo, kjer je leto in dan v samoti živel, se oostro postil, se do kervi bičal in veliko molil; Bog mu je tukaj razodel nebeške skrivnosti. Sam je rekel: „Ko bi tudi ne bilo sv. pisma, sem pripravljen za vero umreti že samo zavoljo tega, kar mi je Gospod v Manrezi razodel“. Ta čas je spisal sloveče bukve: „Duhovne vaje“, ktere so brez števila veliko ljudi na pravo pot pripeljale. Papež Pavel III so jih poterdili. Po tem se je podal v Palestino svete kraje obiskovat, ko se je bil zopet vernil na Španjsko, se je v njem vnela goreča želja v duhovski stan stopiti, da bi ljudem po svetu sveti evangelijski oznanjeval, in jim k zveličanju pomagal. V 33. letu svoje starosti je začel zopet v šolo hoditi, in ni ga bilo sram z dečki vred se latinske gramatike ali slovnice učiti. V dveh letih se je toliko naučil, da je više šole v Alkali, Salamanki in v Parizu doverševal. Tukaj mu je previdnost Božja pripeljala 9 mladenčev, ktere je s svojim duhom navdušil v misijonih sveto vero razširjati in ljudstva k pokori buditi. Naj imenitejši med njimi so bili: Frančišk Ksaverij, Peter Faber in Jakop Lajnez. God in praznik Marijinega vnebovzetja 1534 so storili obljubo, v jutrovi deželi med neverniki sv. evangelijski oznanovati, če jim bo mogoče, sicer pa se papeževemu povelju popolnoma podvreči. Tukaj je bil tedaj začetek sloveče Jezusove družbe. Papež Pavel III so jo poterdili. Ignacij je bil 15 lét viši te družbe, ktera se je hitro po svetu razširjala. — Noč pred svojo smertjo je bil Ignacij veči del v duhu zamaknjen, pred solčnim vzhodom je oči v nebó povzdignil, rekoč: „Jezus, Marija!“ in je izdihnil svojo čisto dušo l. 1556 v 65. l. svoje starosti.

Vodilo sv. Ignacija bodi tudi naše vodilo: „Vae k večji časti Božji“. — „Ali tedaj jeste ali pijete, ali kaj drugega delate, delajte vse k časti Božji.“ (I. Kor. 10, 31.) —

Sv. Fabij spr.; sv. German šk. spoz.; sv. Firm šk. spoz.

Veliki serpan. Avgust.

25. Sabota. Sv. Petra ketine. — Cesarica Evdocija, žena cesarja Teodozija mlajšega, je po obljubi prišla v Jeruzalem, ter je svete kraje obiskovala; poudarili so ji z zlatom in biseri olepšano verigo, s katero je bil sv. apostelj Peter od kralja Heroda vklenjen. Evdocija je to verigo v veliki časti imela, in jo je po tem svoji hčeri Evdoksiji v Rim poslala; ta jo je papežu v Rim kazat nesla, papež pa ji je pokazal drugo verigo, s katero je bil sv. Peter vklenjen pod cesarjem Neronom v Rimu. Ko tedaj papež to rimsko verigo primérja z uno, ki je bila iz Jeruzalema prenesena, se obe tako sklenete, da niste bile dvé, ampak ena sama veriga, kakor da bi bila narejena od enega in ravno tistega kovača. Po tem čudežu se je jela tem vezém tolika čast skazovati, da je bila s tem imenom posvečena cerkev „svetega Petra okovi“ na hribu Eskvilinu. Po dotikanji teh vezí je več bolnikov ozdravelo, in hudobni duhovi so obsédene zapušali. V spominj une čudovitne prigodbe in posvečevanja imenovane cerkve se obhaja današnji praznik.

Luterani nam očitajo, da mi take reči in ostanke svetnikov v časti imamo; tega pa ne pomislijo, da oni še celo posteljo svojega Lutra, ki ni bil svetnik, ampak

očitno znani velik grešnik, v naj večji časti imajo, in si sleherni prizadeva, kako teršico njegove postelje v spo minj dobiti. Ali ni to smešno? —

Sveti sedmeri makabejski bratje, ki so s svojo materjo vred silovito smert preterpeli pod kraljem Antiohom Epifanom; sv. Justin spr.; sv. Ver škof spoz.

Nekoliko besed zoper pijančevanje.

(Dalje.)

4. Srečne družine so podlaga srečnim državam. Država, v kateri cvete in se veselo godi družinsko življenje, ima naj zdatnejši vir moči in kreposti, in ravno v tem gotovo poročstvo obstanka. Iz tega pa sledi, daje pijančevanje, ktero — kakor smo ravno kar vidili — pokopuje družinsko srečo, nevarno tudi državi, ker spodjeda korenine njenega življenja.

Vsi državniki dalje pripoznajo, da je terdna in svobodna ona država, ktera ima cveteč in terden srednji stan, da je pa nasproti prav slabo znamenje, ako so v državi le bogatini in berači. Dokler se stari Rimljan ni sramoval sam prijeti za plug, dokler je bil kmetiški in delavski stan svoboden in v časti, bila je rimska država slavna in nepremagljiva. Ko je pa polagoma vse posestvo prišlo v last le posameznim bogatinom, kteri so mehkužno živeli in se kratkočasili po glediščih, pri pojedinjah, polje pa so jim morali obdelovati ubogi sužnji; takrat bilo je konec rimske svobode, državina slava je začela gasniti in njena moč je polagoma opešala; hiraia je tako dolgo, dokler niso ptuji narodi prekucnili in razderli poprej nepremaglive države.

In zdaj vprašam: Mar ne pripomore dandanes ravno pijančevanje prav mnogo k temu, da imajo nekteri vsega v izobilji, drugi pa stradajo in revšino terpe? Poljedelec, ki ima toliko posestva, da bi lahko pošteno preživil sebe in družino, vda se pijančevanju, začne zapravljati in zanemarjati umno gospodarsvo. Gosposka tirja davke, pa kje denarja vzeti? Prisiljen je oberniti se do bogatega sosedu, kteri mu za dobre obresti rad denarjev posodi, toda dolg se mora vpisati na njegovo posestvo. Kmalu sila zopet pritisne, dolg se množi in raste; a ko se bogatinu zdi dosti, déne malega posestnika na boben, in posestvo je njegovo, pijanec pa postane s svojo družino berač in mora iti od svojega doma po svetu! O kako silno žalostno je to!

Ravno tako in še huje je z delavskim stanom. Delavci imajo dandanes skoraj povsod dosti lepo, večkrat celo pretirano veliko plačo. Kdor hoče pameten biti, lahko pošteno izbaja in si še kaj dene na stran za kako bolezen in za starost. A kdor je pijanec in zapravljivec, ta v nedeljo zabije in vse zadega, kar čez teden zasluži, in če nedelja ni dosti, pa še ponedeljek pridene. Ko ga pa zadene kaka bolezen, ali kedar starosti in slabosti opeša, da ni več za delo, potem nima ničesar in je naj večji revež. Srenja in dobri ljudje ga morajo rediti, ako hočejo, da jim glada ne umerje. — Res, prav imajo oni, ki v državnem življenji na poveršje silijo z delavskim vprašanjem, ter se trudijo delavcem vsestransko zboljšati njihov stan. Tako prizadevanje je keršansko in ljudomilo; sej tudi delavec je človek, koristen in potreben ud človeške družbe. Ali ravno pri delavskem vprašanji, mislim, da bi se ne smelo prezirati, da je pred vsem potrebno misliti na to, kako bi se zaterlo ali saj kolikor mogoče zajezilo pogubno pijančevanje. Kaj bi pomagalo strastnemu pijancu le večje plačilo? Ako večji zaslužek le v hudo obrača, bilo bi to zanj le večja nesreča.

Jasno je toraj, da je pijančevanje tudi za državo škodljivo, nevarno. To je zanj notranji sovražnik, ki neprestano slabi njeno moč in ji vir življenja zapira.

Od ktere koli strani opazujemo tega sovražnika, pridemo končno do sklepa: Vojsko zoper pijančevanje, preč s strupenim žganjem, ki je toliko zlo za človeštvo!

(Dalje nasl.)

K spisu „zoper pijančevanje“.

3. Enajst lét je zdaj od tega, kar je tukaj na Z. L. ravno v dan sv. Blaža nek mladeneč čverste postave, kmetovsk sin, 34 lét star, ki je bil pijače in zlasti žganja zlo navajen, žalostne, neprevidene smerti umerl. Vse kaže, da se je bilo nesrečno žganja, ki se ga je bil tisto jutro precej zlo nalil, v njem vnelo. Ko ga je po ti pijači strašno pèklo, gre in na to še polič vina spiye, ker je mislil, da si bo s tem pekočino ohladil in potolažil, — jo je pa še huje razburil, tako da se je komej domú privlekel in ondi nezaveden gerčaje obležal; v četert ure je bil pa mertev. Kakoršno življenje, taka smert!

4. Še le tri leta je tega, kar je v ravno tem kraji nekega samca, dobrega in pridnega delavca — kadar je bil trezen, — žganje umorilo in v prezgodnji grob spravilo. Bil je sicer že čez 50 lét star; vendar pa bi bil po svoji čversti postavi še dolgo lahko živel, ko bi ne bil ti strupeni pijači vdan. Pri tem sicer ni bila taka naglica, kot pri poprejšnjem, tako da sem ga popoldan ko sem bil k njemu poklican, prav lahko spovedal; drugo jutro bi ga bil obhajal in v sv. olje djal, ker nisem mislil, da bi ga še tako hitro stisnilo. Toda — kmal potem, ko sem ga spovedal, mi pride naznanilo: „Je že umerl!“ — O koliko si jih s pijačo življenje prikrajša in za te neprevidene smerti gre odgovor dat Sodniku živih in mertvih!

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Z napadom prismojenega Kullmanna na Bizmarka išejo sedaj prusaki vse pogladiti in olepšati, kar je Bizmark krivičnega in pregrešnega storil zoper Cerkev, duhovstvo, jezuite in sicer zoper redovništvo ter sploh zoper pravico. Zato so najprej brez vzroka vjeli duhovna Hauthalerja, ki so pa precej potem ga spustili, ko so po vsem svetu raztrobili, da moralni vzrok napada je ta katolišk duhoven. Vpletali so vmés med krivičnike katoliške društva, katoliško časništvo, zato da so iztaknili lažnjiv vzrok stikati pri vredništvih, preganjati katoliške društva. „Pridna“ Laibaherica je prinesla „eine (boje) der hervorragendsten, erfahrendsten criminalistischen Stimmen“, ki brez naj manjši sramožljivosti modruje, da so pravi napadniki „morebiti (ali tako!) v kakem klostru!“ (Zakaj ne raji v vrednišnici „človekoljubne“ (?) Laibaherice?!) Ravno ta pruski „kervavosodnji glas“ v Laibaherici jo je zvil tako-le: mogoče, da so klerikalci nalaš pruski policiji čisto nedolžne duhovne nekako podtaknili, ki jih je zaperla pa nič pri njih ne našla, da bi potlej sum ne letel na klerikalce, ki so po njegovem natolcevanji sploh zadolženi! Tako boje na Kullmannove zaplečnike nikoli ne bo padel ne naj manjši sum, ako je naklep Bizmarka umoriti izmišljen od jezuitov.“ Kaj pravite k temu „ako“? Kaj pravite k takemu nesramnemu podtikanju in natolcevanju? Kdo

bo v pruski deželi, kdo pred „liberalnimi“ časniki še varen, „ako“ se smejo celi stanovi brez kacega vzroka tako gerdobno in brez vsega poštenja natolcevat?

Je morebiti pa slovenski vstavoverec kaj bolj ljubljen od nemškega? ... „Narod“ v svoji večni lažljivosti je te dni zapisal: „Ves svet sodi, da je katoliško cerkveno ščuvanje mlademu Kulmannu tako možgane segrelo, da je šel „brezverca“ Bizmarka ubijati“... Naj bi bil raji pristavil: „ves mavtarsko-hinavski svet“ — ne pa previdni in pošteni ljudje — „tako sodi“.

Bizmarku se čudijo, kako je prišel bolan in ves skolehan v Kissingen zdraviti se; berž pa ko je bil ostreljen, je bil ves na nogah, se je okrog vozil, seljudem skazoval, imel govore do občinstva, je sam tekel hudodelnika izpraševati itd. Napad na njega tedaj ni bil tako pogubljen, kakor napad Bizmarkov na Avstrijo pred kaj leti, ki ga je snoval Bizmark kakor gost v Avstriji v edinosti z Italijo zoper Avstrijo.

Šmartne pod Šmarno goro. Č. g. J. Janež, duhovni oskerbnik bratovske cerkve M. D. pri Novi štifti, je predzadnji teden umerl, ali njegov spomin se bo ohranil. Bil je častiti starček ponižen, pobožen in učen duhovni pastir. Njegovo ljubeznjivo serce je privabilo mnogo romarjev na Novo štifto, kjer so pobožno poslušali tolaživne resnice in zadobivali pomoč na svojem težavnem popotvanju tega sveta. S posebnim veseljem je vabil kristjane v bratovščino karmelsko, ki je bila že l. 1715 tam ustanovljena in l. 1864 obnovljena. V ta namen je č. g. Janež spisal knjižico, v kateri pojasnuje začetek karmelskega reda in z njim sklenjene velike bratovščine sv. karmelskega škapulirja. Ta knjižica, za vsakega kristjana, posebno za brate in sestre karmelske bratovščine, ima nagovor: „O Marija, Mati in lepota karmelske gore, prosi za nas!“ V nji je popisana karmelska gora, karmeliti, škapulir in karmelska bratovščina.

Prijazne in vabljive so besede bogožnega g. Janeža, s katerimi skuša obuditi zaupanje v lepo bratovščino, in bratom in sestram serčnost ogreti. Ominja jih: „Da bi kdo preboječ zavoljo zadržkov se ne bal v bratovščino stopiti in bi potem zavoljo potrebnega opuščenja preveč v skerbi ne bil, naj bo pridjana misel sv. Frančiška Salezija o bratovščinah sploh. Ta je svetoval vsem, ki so ga za svet prašali, vsem v njih krajih navadnim bratovščinam se pridružiti, da bi se vsih gnad vdeležili. „Vodila bratovščine so, je rekel, bolj svetovane, ko zapovedane. Če se že nekatere redovne vodila brez večjega ali manjšega greha zamorejo opustiti, koliko več vodila bratovščine! Kar se udom priporoča, je bolj svet, ko zapoved. Kteri dolžnosti za odpustke tirjane opusti, odpustka ni deležen; pa opuščenje se zgodi brez vsega greha. Tukaj se veliko dobi in nič ne zgubi.“

Se posebej je natisnjeno: „Nar potrebniši od karmelskega ali veselega škapulirja“, na obrazu s podobo na okrog opisano: „Devotissima Imago B. V. Mariae de Monte Carmelo.“ —

Ker je bil ranjki g. Janež tudi usmiljenega in dobrega serca in je rad ubogim pomagal, ni mogel dati natisniti še drugih mnogih spisov, ki morajo biti v njegovi zapuščini. Naj dotični gg. sosodji obvarujejo dobro blago! — Vendar je pa nekaj spisov že rešenih, ktere je ranjki starček še v svoji britki bolednosti prepisoval in prijateljem pošiljal. Tako je pri č. g. Antonu Namretu shranjena pesem od gore karmelske in Elija, od reda karmelskega in z njim sklenjene karmelske marijanske bratovščine. Ta spis je lepo priravn, kakor za natis pripravljen in je pridjano mnogo učenih opomb — in g. Hicingerjeva pesem: „Gora tam stoji karmelska“ itd.

Pri tej priložnosti naj se tukaj izpolni tudi lepa dolžnost hvaležnosti. Že utegne biti tega kakih 25 let

ko pride iz Ribniške grajšine g. inženir v okolico pri Novi štifti in obiše č. g. Janeža. Stanovanje tukajšno je že staro zidovje in pohištvo je bilo borno. Čez nekaj dni je g. inženir zopet pri Novi štifti in povabi g. Janeža, naj ga spremi v sosodnji gozd na ogled. Na večer se poverneta oba zopet nazaj v farovž. Dobri g. Janež naprosi gospoda za gosta k sebi, odpre sobine vrata in vpelje po navadi g. inženirja v svoje stanovanje; — g. inženir je zadovoljen, miren, ali č. g. Janež se boječe ozira okoli sebe — in ogleduje vse drugačno novo pohištvo; nič ne vé, kako se je to moglo spremeniti.

Gospod inženir pa vesel, da je častitemu duhovniku zamogel kaj vstreči, pové, da je grajščak Rudež svoje pohištvo podaril farovžu.

Žanov.

Iz Štajerskega. Ako tudi je že nekoliko kasno, naj povem, da je naše Konjiško kat. polit. društvo po telegrafu prevzvišenemu, in nar slavnjšemu diplomatu sveta, kardinalu Antonelliju naznanilo, kako slovesno se je v konjiški dekaniji slavila 29letnica kronanja sv. Očeta Pija IX. V torek 23. jun. dojde nenadoma telegram iz Rima, da se sv. Oče vsem vérnim konjiške dekanije za njih molitve in vošila zahvalujejo, ter jim za to svoj apostolski blagoslov iz serca podelijo.

Ker bi take slovesnosti k življenjepisu preslavnega sv. Očeta (Marijnega papeža, in čudeža božje milosti, edinega moža sedanjega časa, kateri kakor sinja skala stoji v morju sedanjega potopa, da celi svet v šibre ne gre, in ljubljenca človeštva) veliko pripomogle, je škoda, da se take povsod obhajane slovesnosti v obilnejšem številu naznanile niso. Zato naj povem nekaj od papežev slovesnosti v Ločah.

Že celi teden poprej se je veselje razlegalo posebno med mladino; zadnje dni tedna so cvetlice nosili, da bi se toliko lepše cerkev in altarji ovenčali. V saboto jutro 20. junija in celo večerko do 1/2 10 smo spovedovali; namreč šolska in druga mladina, tisti, ki so šest-nedeljno pobožnost sv. Alojzija opravljali, in veliko drugih ljudi je bilo pri spovedi. Žvečer sicer kresov zavoljo dežja nismo mogli zažgati, toliko bolj so pa možnarji germeli in oznanovali veliko slovesnost prihodnjega dneva, kakoršne še svet vidil ni; po večni luči je odpustkom trijančilo, kakor je tukaj o velikih godéh navada; tako tudi o veseli juternici sv. nedelje. Po slovesnem juternem opravilo je bilo skupno obhajilo z obhajilnimi molitvami in pesmami in po sv. obhajilu tudi še zato pripraven govor, namreč, kaj hočemo sv. Očetu za vezilo darovati? a) to sv. obhajilo, b) hvaležno serce, c) lep venec sv. življenja... Deklice so imele venčike na glavi, mladenčiki cvetne šopike na persih. Sv. obhajilo smo za sv. Očeta R. P. Pija IX darovali. Na zadnje so otroci nekaj za zajutrek dobili in bili so tudi z ličnimi podobnicami obdarovani.

Skoraj vsi otroci in tudi drugi so čakali družega duhovnega opravila, ki se je o 1/2 10 začelo s procesijo s presv. Rešnjim Telesom in petjem začetkov 4 evan-gelijev, kakor je po Štajerskem večkrat in posebno o lepih nedeljah od praznika sv. Rešnjega Telesa do sv. jer-nejske nedelje navada, da bi nas Bog hude ure obva-roval. Po procesiji je bila pridiga od imenitnosti te slovesnosti, sv. Oče: papež križ od križa... sv. Oče, papež Marije brezmadežne D... sv. Oče, papež Pij IX so čudež Božje milisti, sicer že v vsem svojem čudovitem življenju, posebno pa kar so bili papež izvoljeni.

Po pridigi slovesna sv. maša, med katero se je Pijeva pesem pela (kakor v Danici l. 1872), pred zad-njim blagoslovom je bil Te Deum laudamus... molitev za papeža in 5 očenašev, kakor je bilo od knezoškofij-stva naročeno.

Popoldan so bile pete litanije z blagoslovoma pred prav lepo ovenčanim Marijnim altarjem (brezmadežnega spočetja); in potem so še dolgo ljudje v cerkvi molili in sv. pesmi prepevali, da je bilo veselje poslušati. — Ljudi je bilo toliko, da kakor je bila cerkev natlačena, jih je moralo vender prav veliko zunaj cerkve stati.

Tako smo sklenili veseli dan, kateri nam bo z lastnimi čerkami v serca zapisan ostal nepozabljiv. Bog daj sv. Očetu vse leta sv. Petra srečno doživeti in preživeti, sej so edini steber, edina skala, ki varujejo, da vse ne razpade. — Pij veliki v bojni diki, Čudež Božje milosti! Živi, živi! Nezmotljivi Pij, na veke ljubljeni!

Naše katol.-polit. društvo v Konjicah je na terdnih nogah, v obilnem številu in pridno obiskovano. — Ravno zdaj je sv. misijon pri sv. Jungerti, dve uri od Konjic na Pohorju, katerega vodi sloveči g. oče Jezusovega reda — Valjavec, tudi po Kranjskem znan, izkren govornik.

Nekaj novega se mi je pred tremi dnevi pripetilo, kar še v svojih 38 duhovskih letih nisem doživel. Ko k bolniku na spoved grem, vidim nekaj katoličanov, pa tudi 2 farmana, ki sta druge vere. Trije preveč „boga-boječi“ katoličani so jo v bližnjo hišo potegnili, da bi se skrili pred Jezusom v sv. Rešnjem Telesu — in dva drugoverca sta pa lepo na cesto pokleknila sv. blagoslov prejet. — Tukaj so mi prišle Jezusove besede na misel: Prišli bojo od solčnega izboda in zahoda, ki bojo sedeli z Abrahamom, Izakom in Jakobom v nebeškem kraljestvu; kadar bojo pa otroci luči (katoličani) pah-njeni v vnanje temé, kjer je jok in škripanje z zobmi.

Žito in drugi poljski sadeži pri nas prav lepo stojé, koder jih niso povodnji pokončale, njiv odnesle, tudi po vinskih goricah se, hvala Bogu! še dosti lepo kaže. Skoraj je čudež, da tersje po nevgodni zimi in merzli spomladi še kaj ima. Kadar tertica v suhi in mehki sneženi postelji spi, in kadar se zgodaj spomladi zbudi, pa hudi mrizek, njen nar veči sovražnik, deleč od nje zbeži; in kadar tertica mila cveti, le v toplo solnce obrača oči, ali hladni dežek je pa v cvetju ne moti, ampak še le o kresu in pred Marijnim obiskovanjem pohlevno obiše, med mašami in ob času branja ji pa jasno solnce pripéka: takrat je vince svitló, ko čisto zlató in gladko, sladko ko sterd in medica. — Zimski mrzovi so vinski tatovi, spomladanska pozebljina pa smert; ako se terta po volji mlo razjoka, je sodov premalo; ako pa solzice sever uledeni, tudi ni vina veliko, pa tudi sladkega ne; če o Marijnem obiskovanju toplo solnčice sveti, gre veselo grojzdice k maši; ako pa de-žuje, žalostno gine ko kafr. Nar bolj se po leti trese tersek pred točo, ko je v enih minutah za 2, 3 ali 4 leta ukončan. — Zato imamo po Štajerskem o mladih nedeljah procesije s 4 evangeliji in o petkih po leti gorske maše, da bi nas mili Oče nebeški hude ure ob-varoval... Z Bogom! J. V.

Iz Primorskega. Nekaj bi rad sprožil, kar imam že davno na sercu, namreč, da bi ljuba „Danica“, kakor je vlani in predlanskim donašala jako zanimiva pisma o cerkvenih stavbah, orodji, posodah, oblekah itd., da bi to nadaljevala in razlagala posebno važno vprašanje o „materiji“ presv. Rešnjega Telesa, o kruhu in vinu, kajti ako je neveljavna materija (podoba), je tudi po nauku naše sv. katoliške Cerkve neveljaven zakrament. *) Mnogo se skerbi po bratovšinah sv. Reš. Telesa za olupšanje ubogih cerkev, kar je v današnjih perstnih časih toliko bolj potrebno, da naš narod, v narsvetejšem za-

kramentu pri Jezusu samem svojo sveto vero oživlja ter svoje misli k nebeškim željam povzdiguje. Nova doba, doba laži, mnogoterno kvari tudi kruh in vino, da večkrat ni več natorna.

Kruh, ki se za hostije rabi pri vsaki sv. maši, mora biti iz naj bolj čiste (cveta) pšenične moke, ako pa je iz druge materije, je konsekracija neveljavna. Po velikih mestih pa je tudi z moko in kruhom vsakoverstnih sleparij. Tako mnogokrat pomešajo pšenišno moko s krompirjevo (Kartoffelstärke), ki po izrekih izvedencev ne premenja ne barve ne duha ne okusa moke. Takova moka pa ima to lastnost, da potrebuje manj vode za testo, ter pri enaki vagi dá manj kruha kakor čista moka. (Glej: Venanz Müller, Küchenstudien v. Alte u. Neue Welt J. 1870 pag. 28). Je li iz takove krompirjeve moke narejena hostija za posvečenje primérna? Menda nikakor ne. Ako pa je cerkvenik (mežnar), ki hostijo nareja, kupil take moke, in so se maše opravljale, so tiste maše s krompirjevo moko neveljavne.

Še veliko več ko s kruhom se dandanašje čase počenja z vinom. „Literarischer Handweiser für das katholische Deutschland“, 13. Jahrgang, Nr. 1, ima lep članek o „vinum de vite“ (p. 8 et seq.). V tem spisu pretresuje tri pisatelje: Francoza dominikanca dr. Rouard de Card-a, ki je pisal knjižico: de la falsification des substances sacramentelles“. Po mnenju kritikarja dr. H. Rump-a oče Rouard preveč dopušča, kajti po njem ostane vino veljavno tudi za konsekracijo, ako se mu dostavi čreslovine (Gerbsäure) in alkohola. Druga dva pisatelja: dr. Bersch in dr. Beyse sta neki pisala bolj za tergovce in vinorejce, in se nič ne zmenita za vino, ki se za sv. mašo rabi. Tema dvema je tudi liberalni dr. Vošnjak enak, kajti v kjigi: „Umno Kletarstvo“ ne omenja ne Boga ne sv. maše, dasiravno je knjiga od društva sv. Mohora izdana po dovoljenji visokočast. Kerškega knežkokofijstva.

Naš narod pa vino povsod stavi v zvezo s sv. vero, in torej poje o vinski terti:

„Oj žlahtna vinska tertica!

Sam Bog te je sadil,

In Jezus v evangeliju

Je tebe počastil.“ i. t. d.

Ako bi dr. Vošnjak kaj tacega zapisal, bi ga klerikalcem prištevali, to bi pa bilo prehudo strašilo zanj. Knjiga: „Umno kletarstvo“ je bolj za učene ljudi pisana nego za prosto ljudstvo, dasiravno je sicer izverstna. Prašal sem mnoge mojih faranov, ki so v društvo sv. Mohorja vpisani, ako so čitali ono knjigo, pa vsi so rekli, da ne, kajti je ne umejo. Duhovniki pa, posebno oni, ki nimajo lastnih vinogradov, in so torej prisiljeni vino kupovati, bi prav storili, da to knjigo prečitajo, posebno v 6. in 7. poglavji, kjer se govori o poboljšanju mošta in pomnoženju vina: Vino se poboljša: 1. Z dodanjem alkohola. Tukaj pravi dr. Vošnjak: „V slabih letinah ni ga boljšega, prostejšega in cenejšega sredstva, poboljšati slaba kislina vina, nego moštu dodati alkohola. Vinorejci! sezite po tem sredstvu in ne dajte se plašiti po starokopitnih predsodkih!“ — Dobro! da bi alkohol samo iz vina žgán bil, kakor ga neki Francozi rabijo; ali ako se rabi alkohol iz žita ali iz krompirja, ki se nič ne razločuje od vinskega, je-li potem veljavno tako vino s krompirjevim alkoholom pomešano za konsekracijo? — 2. Chaptalizovanje vina — da se moštu dodá cukra. — A cukrer se iz mnogih stvari dela. Za vinoteržca je to vse eno, ali za duhovnika menda ne more biti, ako hoče veljavno konsekrirati. — 3. Gallizovanje z dodanjem vode: „Po Nemškem že skoro v vsih krajih tako ravnaajo.“ — 4. Petiotiziranje z vodo in cukrom. Teh reči ni vnamar pustiti; treba je prevdariti, v katerih primérnejših je nevarno za sv. mašo,

*) Ker se take želje slišijo tudi od družih strani, toliko bolj prosimo gosp. dotičnega pisatelja, naj bi izverstne spise blagovolil nadaljevati. Vr.

da utegne biti neveljavna, ako vino nima več prave narodne lastnosti.

Slava Bogu!

Vse stvarjenje naj se skuša
Slavo-hvaliti Gospoda,
Hvali njega moja duša
Od izhoda — do zahoda!
Jeran.

Slava! — Bitje neizmerno!
Slava! — kličem ti v višine,
Milo na-me zri, ki véno
Molim — prah, Te, solz doline. —
Naj tolaž sercé okuša,
V Tvoji slavi, Vekoviti!
Večno Te z menój slaviti
Vse stvarjenje naj se skuša!

Preslavljuj Boga, sin zemlje;
Vse, kar imaš, je od Njega, —
Kdo nesreče ti odjemlje?
Kdo kot On te varje zlega?
Serce, um, posluš, okó, da! —
Vse v Njegovo slavo vabi,
Nikdar in nikjer ne zabi
Slavo-hvaliti Gospoda.

Oj preštevaj, če si v stani,
Večnega daróv darove,
Ki smo revni jih zemljani
Vzili iz roké Njegove:
On pregrehe nam odpuša,
Je rešitelj iz britkosti;
Zbudi se serce v radosti,
Hvali Njega, moja duša!

Slava! Tebi o Neskončni!
Slava! Bitje milostljivo!
Slava! na višavi solčni!
Slava! kliči rajstvo živo!
Slava! kliči vsa priroda!
Slava! naj moj duh ti peva, —
Slava! — naj germí — odmeva
Od izhoda — do zahoda!

Radoslav.

Čmerikar.

Zadovoljnost in nezadovoljnost človeških otrok.

Bolj ko liberalizem čenčá o blaženosti sedanjega življenja, več je nezadovoljnih ljudi. Svét pa je tako ustvarjen, da popolnoma zadovoljen ni živi človek pod soncem, in to je živi dokaz, da nismo za ta svet stvarjeni.

Narveč nezadovoljnih pa je med tistimi meseneži, med tistimi sitimi, ki drugim čenčajo, da samo v mesenosti, v sitosti, v bogastvu je sreča.

Neki človek, imenujmo ga „Čmerikar“, v prav lepem stanu, je poslušal in bral prostomišljaške čenče in bedarije, in postal je silo nezadovoljen s svojim stanom, godernjal je čez ljudi in Boga, češ, da so ga v ta stan pripravili, ki ni zanj, da v drugem bi bil srečen.

Neprevidoma se mu nekaj posebnega pred očmi anuje. Vidi angelja kakor poslanca Božjega, kateri stva-

rém milosti deli in vsakemu njegove želje spolni, njegovo prošnjo usliši. Med drugimi pridejo pred njega trije s svojim stanom nezadovoljni ljudje in prosijo, naj jih v druge stanove prestavi.

Pervi pride kmetič in prosi:

O prelubi nebeški poslanec, premeni mi stan, moj stan je vse prehud in pretežek. Vsem moram pokoren biti, vsem plačevati, vse prerediti, pa delati in stradati huje od živine.

Angelj. Kaj pa bi rad bil, ljubi moj kmetič?

Kmetič. Naredi me cesarja.

Angelj. Zgodi se ti. Pojdi, ti si cesar odsihmal.

Drugi pride kralj in prosi:

Nebeški poslanec, prehudo je za-me; vsim ljudém zapovedovati, vsim postave dajati, pa nobeden ni čisto zadovoljen, in zraven tega so še taki, ki mi stan zavidajo, po življenji strežejo. Prosim te, stori me priprostega kmetiča; tam bom mirno živel.

Angelj. Prav; bodi kmetič in vživaj blagre tega stanú.

Tretji pristopi človek, ki po okolišinah živi v prostem stanu, neoženjen in brez tako imenovanih družinskih blagrov. Oh, moj nebeški poslanec! prosi tudi ta, vse mi kliče na ušesa, da moj stan je zopernaturen, in res se mi zdi zmeraj težji: prestavi me vender v blage družinske okolišine, kar „omikani“ imenujejo „naturen stan“. Angelj mu privoli in samec je oče obilne družine.

Zraven je pa še toliko družih nezadovoljnih, da angelj potrebuje več lét za njih zaslišanje. Vsak pa se vesel verne spred angelja, ker je uslišana njegova prošnja za spremenjenje stanú.

Zdaj bo vender svet zadovoljen, pravi dobri angelj, ker vsim njih prošnje uslišujem, in sam je vesel.

Pa kaj se zgodi? Še veliko se jih gnjete k angelju s prošnjami, — že se povračajo pa tudi prvi prosivci nazaj in tiše s prošnjami k angelju.

Kaj pa čete vi? Sej sem vam prošnje uslišal in spolnil vse vaše želje, pravi angelj začuden.

Najprej se verže na kolena pred angelja bivši samec in poznejši oče družinski, za njim pa tudi cesar in kmetič, in veliko kardelo družih.

Vsi kličejo z enim glasom: „Nazaj, nazaj v poprešnji stan!“

Zakaj pa to, reče angelj; sej ste vsi dosegli, kar ste želeli?

Oh, kako lepo brez naj hujših butar živel sem poprej, začne razlagati bivši samec, in nikoli ne more dopovedati, kakošne britkosti si je z ženo in otroci nakopal, v kakošne kleše je prišel, kako ga eno od družega huje pekli in terpinči, in sklene z besedami: „Zdaj še le prav živo spoznam, da tisti stan je vsakemu najboljši, v kterega njega pripelje Božja previdnost, ne pa kterega bi si sam pozneje rad zbiral in prebiral.“ Ravno to mu bivši cesar in kmetič priterdita in vsi drugi za njima. Vsak popisuje, kako je še le zdaj prav nesrečen postal, ko je menil, da si je srečo pridobil. —

„Čmerikar“ gre nekoliko bližej k tim večnim nezadovoljcem vidit, kakošni so ti ljudje, ker za malo se mu že zdi, da angelju tolik nepokoj delajo... O joj! kako se prestraši, ko vidi samega sebe med njimi naj čmernišega. Vse ga pretrese in plane kviško. Tisti trenutek pa je že na kolenih in Boga hvali, da vse to so bile le sanje. Od tistega časa ni več tožil čez svoj stan, temuč stanovske dolžnosti je zopet natančno spolnoval, in spoznal, da: „Bog vsim in vse prav ravna“, če tudi človek vselej ne spozná.

Razgled po svetu.

Avstrijansko. V Išelnu je bil osebni shod avstrijskega cesarja s pruskim 14. t. m. prav prijazen; hočejo pa vedeti, da v politiki med Avstrijo in Prusijo ni več tiste priserčnosti, kakor je bila poprej. — Nastopno popotvanje cesarjevo v Prago imenuje eden dunajskih listov prav pomenljivo.

Laško. Veliko jetniško vodstvo je dalo za leto 1872 števiski pregled hudodelcev na Laškem, iz katerega je razvidno, da imenovano leto je prišlo v ječe 1133 dečkov (fantičev) in 150 mladih deklin zaradi storjenih hudobij. „Unità“ pravi: ako je sploh prežalostno brati pošteve kervavih sodnij in strahovito viditi napredek hudobij in hudodelcev na Italijanskem, zares njemu, komur je mar prihodnjost, ne more nobena štatistika huje serca podirati, kakor le tá, ne toliko zavolj števila zadolženih, kolikor zaradi nežne mladosti. — Malo poprej smo brali, kako sta dva še ne dobro osemletna smerkovca bila z nožmi okervljena. — Kdor hoče tolovaje odrediti, mu je prav lahek pomoček: mladino k zaničevanju sv. vere in njenih učencov zapeljevati po časnikih in vsih zaničljivih pomočkih, — pred sodnijo tirati poštenjake (naj boljši može so zadnjič na mesce in leta obsodili, ki so Piju IX „papežu-kralju“ slavo klicali!); pregrehi nasproti pa vsako potuho dajati; kovati postave, ki jih katoličan spolnovati ne sme, potlej pa z drakonsko neusmiljenostjo prestopovalce tretji — (gl. na pr. Prusko), — in kmali je namen dosežen.

— Ker je na Laškem v vsem občinskem življenju zmiraj huje, tudi liberalni časniki zmiraj z večji skerb-ljivostjo pretresujejo, kje da je vir toliko hudega na vse strani. „Opinione“ 11. julija nahaja vzrok nesreč v mlačnosti laške sodnijske pravice, v laških magistratih, ki pozabljajo, da so postavljeni v brambo poštenih in v zatiranje sleparjev; v sodnijah, ki ne vstrezajo svojemu poslanju, kakor bi bilo potreba, da bi poštenim ljudem zaupanje vdihali; poslednjič v tistih, ki volijo predsednike, sodnike civilnih in kaznovalnih sodnij, svetovalce za pritožbe in za ovračanje tožb. — Tudi „Diritto“ ponavlja 14. julija: „Rakova rana je v sodnijski oblasti“, in pristavlja: „Hudodelne strasti se z oklepov spuščajo, očitni služabniki (vradnije) niso več varni, tudi ne očitni denar več branjen, in pošteni tergovci je prisiljen zatisniti eno oko, včasih tudi obé, in poklicati v delež svojih postavnih dobičkov koga, ki nima pri tem nič pravice, ter le žugaje dobiček vleče.“ — Hudo mora res biti, ker si upajo časniki tako pisati in gosposke na odgovor klicati; toda odgovorni so vsi, kateri so pomogli očitno pravico moriti, in tudi terpeli bodo vsi, dokler je ne bodo oživili! Čudno je res, kako se hudo samo mašuje nad hudobnežem.

Rimsko. 12. julija so bili vsi Rimski vstavi zbrani pred sv. Očetom v Vatikanu, namreč: Propaganda, vstav ameriškanski, Pijev latinsko-ameriškanski, germano-ogerski, angleški, škotski, poljski, belgijski, greški in francoski sv. Klare.

Besede, ki so jih sv. Oče odgovorili na preblago adresno, ki jo je bral P. Freyd, vodnik francoskega semeniša, so posebno podučljive tudi za mlade duhovne, ki ravno iz raznih semeniš izhajajo v duhovsko pastirstvo, toraj naj jih tukaj postavimo. Častitljivo in plemenito so sv. Oče pričeli:

„Prav po resnici je bil v vas vsih imenu pojasnjen družbinski stan in stan katoliške vere po rektorju vstava sv. Klare. Posebej pa je bilo poudarjeno, da veliko je sovražnikov, ki Cerkev napadajo, in ki bi jo radi raz-

djali, in da bi to razdjanje dosegli, segajo po raznoterih pomočkih, zdaj po očitnem nasilstvu, zdaj po skrivni goljufiji, zdaj po potuhi; zakaj vsi pomočki so dobri sovražnikom Božjim, samo da bi namen svoj dosegli. Toda nikoli ne bodo tega dosegli, in mi imamo zmiraj pri rokah poživljati svojo vero z besedami božjimi: *Portae inferi non praevallebunt*“ — peklenske vrata je ne bodo premagale.

Zraven tega pa so še vam mladim, ki ste od Boga odmenjeni oznanovati resnico po raznih delih vesoljnega svetá, vam posebno so rečene besede Jezusa Kristusa, ki smo jih dávi brali v evangeliju: „Varite se lažnjivih prerokov“.

Veliko jih je, o sinovi, veliko je teh lažnjivih prerokov. Varite se vsih tistih, ki pridejo v Svetišče, pa ne skoz vrata. Varite se tistih, ki so učeniki laži, pravi poglavar apostelnov. Varite, varite se tistih, ki polni samih sebe — so nezmerno napuhnjeni, pravi apostelj. Prevzetnost ima le eno samo nogo, in lahko se prekucne, kakor se je toliko prevzetnih strahovito prekucnilo. Varite se taci, ker so brezbožni, in ne le brezbožni, temuč apostelj sv. Juda Tadej jih popisuje s celo versto pridevkov, ki že samo njih branje budi strah in grozo.

In vender so to tisti, ki govoré na učilnih stolih, in so iz učencev resnice postali učeniki zmote in laži: Varite se. Zoper té tedaj se morate bojevati z vsim orožjem, ki ga imate, z učenostjo, z neomadežanim življenjem, s poterpežljivostjo, zakaj Bog vas pošlje sicut agnos inter lupos — kakor jagnjeta med volkove.

Med temi, ki se morate bojevati z njih zmotami, jih razsvitljevati in jih v očnjak vračati z božjo milostjo, so nekteri gluhi za vsako opominjanje, maledictionis filii — otroci prekletstva, bi rekel sv. Peter: ti so slepi in vodniki slepih, in torej jih pustite samim sebi: *Ubi non est auditus, non effundas sermonem* — kjer ni posluha, ne zapravljaj oznanovanja. So dalje mnogi drugi goljufani, in te je treba klicati z vsimi pomočki, ki jih navdaja delavna ljubezen, in pripeljati jih, ako je mogoče, k nogam našega Boga in Odrešenika. Vse pomočke je treba rabiti, toda niso vsi pomočki v rokah vsih.

Nekteri, okovarjeni z velikim umom in mnogo učenostjo, bodo kos vojskovati se z velikani nejevernosti. Drugi, katerim je Bog dovolil manjši bistrost, bodo pa tudi pripomogli k zmagi resnice, ker bodo kupčevali s tem talentom, ki so ga prejeli od Boga.

(Koniec nasl.)

Listek za raznotero robo in blago.

Naša Gospa presv. Serca!

Novi náslov, blaga Mati,
Zveseljuje nas močno, —
Dražji ko zakladi zlati,
Z njim odpremo si nebó.

Da b' ljubezen ponovila,
Se med nebom in zemljó,
Si Marija nas učila,
Klicat' te „Sercá Gospó“.

Da britkosti in težavi
Bode želo vplamljeno,
Ljuba naša Mati pravi:
„Klič'te v mé, Sercá Gospó!“

Da sovražnost satanova
Mira ne zatrè sercá,
Urno, urno zdihni z nova:
„Vari me, Sercá Gospá!“

V smertni uri duh trepeče,
Iti mu je pred sodbo;
Mat' pristopi, milo reče:
„Upaj sin v Sercá Gospó!“

Bodi torej počesena,
Svetega Sercá Gospá!
Ker na klic tega imena
Odpreš Serce Jezusa;

Milost z njega se razlije,
Vse škratosti reši nas;
In ko zadnji hip odbije,
Mir zasije večni čas.

Kukec.

Velikansko jabelko za stolp pri cerkvi Marije Device v Logu pri Ipavi je pozlatil gosp. Zadnikar v Ljubljani in se je te dni odpeljalo v Ipavo. Visočine ima 4 čevlje, v premérniku $3\frac{1}{2}$ č. in tehta 1 cent. Za pozlačevanje se je porabilo 40 cekinov (gornji del trikrat, spodnji dvakrat pozlačen) in ima terpeti 200 lét. Magnet je obložen s platino. Jabelko derži 13 veder tekočine. Od kotlarja veljá jabelko 112 gl., pozlačenje in magnet z drugim potrebnim vred 293 gl.

V Gradcu je po 40letnem delu šel v pokoj slavni zgodovinar in cerkvenopravnik na ondotnem bogoslovskem oddelku, dr. Matija Robič. Njegova cerkvena zgodovina se rabi po mnogih šolah, na pr. na Švicarskem.

Na Koroškem, kakor piše „Klagenfurterca“, hoče Stremajer cerkveno štolo vravnati in kliče srenjske predstojništva, da naj svoje pritežnosti v tem oziru razodejejo. Kje pa je ostalo cerkveno predstojništvo? —

Na Češko ima neki 8. kim. priti Njih veličanstvo svitli cesar in biti pri naslednjih vojaških vajah. „Verfassungstreuerji“ že zdaj nevošljivosti vsi trepečejo, da bi o tej priliki kaka kapljica cesarske dobrote v političkem oziru tudi na Češko ne priletela. Čudno je, kako brezobzirno na Njih veličanstvo smejo listi pisariti, kakor da bi vladar pri vstavovercih za vsako stopinjo, za vsako djanje moral privoljenja prositi! Še bolj čudno, da se kak vladni krušnik upa v taki rog trobiti.

Sv. Oče so pariškemu nadškofu kardinalu Guibert-u podarili prekrasen kelih silo lepega dela, ki bo služil za prvo sv. maso v novi cerkvi na homcu mučencev (Montmartre) v Parizu.

Na Parskem gosposke razkolniškemu škofu Reinkens-u niso dovolile deliti birmе.

Laški blagri. Pod „novo svobodo“ imajo po vsem Laškem toliko nadlog, kolikor po Jutrovem kobilic. Med drugim so večne rogovilstva zaradi dragine žita in sploh živeža, če tudi letina ne kaže prav slaba. V enem kraju se pridervé izstradane ženske in otroci k pekomi in prodajalnicam kruha in jim vse poberó. V drugem ulomijo v žitnice s silo, žito derhal pograbi, pa hajdi z njim domú. Sploh pa kričé in se derejo do groze po potih in ulicah, da naj se cena živeža zniža. Vmes pa se razodevajo tudi rudečarske prikazni. Zraven tega se pa vedno nanačujejo nove morije in pobijanja bližnjega in samih sebe, tatvine, ropi itd. Na Napolitanskem sta bila v krat-

kem dva šletna poba z nožmi ranjena. Drugač biti ne more, kjer vlada podpira nejevero in daje zglede mnogoterih zanikarnost. —

Mestna gosposka v Florencu je 11. t. m. odločila tisuč lir v pomoč odboru za protestanske šole. Vstava laškga kralja pa pravi, da katoliška vera je edina vera italijanske države. Tedaj sama laž in farizejstvo.

V Torinu na Laškem je bila 9. t. m. preiskava v stanovanji vrednika dnevnika „Il Proletario“. Ta preiskava se je zgodila vsled sodnijskega naznanila z Reke na Primorskem, ker zaperli so tukaj neke rudečkarje, ki so bili boje dopisovalci in naročniki omenjenega lista.

Francosko je bilo pred nekaterimi meseci zaver glo lepo priliko svojega kralja na prestol poklicati, in zdaj ne more k pokoju priti. Komaj se vstanovi ministerstvo, že spét odstopa. Ravno sta dva ministra odstopila, hočejo pa boje iti vsi, in prejšni predsednik Boglie ali pa vojvod Decazes bi imel nalogo sestaviti novo ministerstvo. — Za zdaj je menda še obviselo.

Baron pl. Barlingue, stotnik francoskih oklepnikov v bitvi pri Würth-u (6. avg. 1870), je zapustil vse svitile vojaške upe in se je podal v kartuzijanski red, ki je zraven Trapistov naj ojstrejši vsih redov.

Na Španjskem Karlisti dobivajo čedalje več dežele, orožja in tudi spoštovanja pri narodu. Republikanci grabijo po naj zadnjih, obupnih pomočkih, kakor je vesoljno vojskino stanje po vsi deželi. Lepi so to „svobodoljubi!“

V Bromtom-u blizu Londona zidajo prelepo novo katoliško cerkev na naj lepšem kraju, ki bode dodelana v 3 letih in bode stala poltretji milijon frankov. Ni čudo, da velikansko napredovanje katoličanstva pri spremišljenih Angličanih liberalcem tako hudo po kostéh grebe.

Angleško-protestanski dnevnik „Standart“ si lase iz čopa puli zavolj tega, ker se katoliška vera s toliko naglico razširja po Angleškem, po Ameriki in Belgiji. — Nič ne dé, sej pri nas marsiktera še celo katoliško-rojena zanikarnost žolca in jeze póka, ker ne more katoliške Cerkve s svojo umazanostjo zakidati. Nasledek takega sovraštva pa je, da se vera le toliko bolj vterjuje.

Vikši škof v Braziliji in ondotni pervostoljnik Emanuel pl. Silveira je 25. rožn. umerl v Bihiji. Imel je 11 podružnih škofov.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Martin Kramberger je postal kurat v Kebeljnu. — Umerla sta čč. gg.: Juri Caf, beneficijant na Ptujem, 3., in Martin Mihelin, župnik v pokoju v Brežicah, 14. jul. t. l. R. i. p. — Gornjograška župnija je do 18. avgusta razpisana, beneficium na Ptujem pa do 22. avgusta t. l.

Dobrotni darovi.

Za sv. Očeta: Iz Čateža pri Kost. po č. gosp. fajm. S. Zadniku 6. gl. — Duhovnja Gotniška po svojem č. gosp. duh. pastirju 8 gl. — Iz Kamnika v papirji 17 gld. 46 kr., v srebru 15 gld. 48 kr. — Iz gornjega Tuhina v pap. 3 gl., v srebru 4 gl. 55 kr. — Iz spodnjega Tuhina 18 gl. — Iz Motnika 5 gl. — Iz Špitališa 5 gl. — Iz Tujnic 5 gl. — Iz Nevelj 3 gl. 30 kr. — Iz Rove 2 gl. 35 kr. — Z Berda 2 gl. — S Sorice 6 gld., 1 tol. in 72 kr.

Za družbo sv. Bonifacija: Iz Kamnika 7 gl.